

РЕШЕНИЕ

№ 321

гр. Русе, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Майя Й. Йончева

при участието на секретаря Емилия Д. Добрева
като разгледа докладваното от Майя Й. Йончева Гражданско дело № 20234520104360 по описа за 2023 година

Исковете са с правно основание по чл.220, ал.1 КТ във вр. с чл.66, ал.2 КТ, във вр. с т.8 от Допълнително споразумение №588/2022г. и по чл.86 ЗЗД.

Ищецът Д. И. Й. чрез процесуалния си представител твърди, че е бил в трудово правоотношение с ответника “Водоснабдяване и канализация“ ООД гр. Русе, където е изпълнявал длъжността “Началник на ремонтно звено транспорт“, което е прекратено едностранно от работодателя със Заповед №28/17.07.2023г. на основание чл.328, ал.2 КТ, считано от датата на връчване на заповедта – 17.07.2023г. С допълнително споразумение №588 от 23.06.2022г. към трудов договор №60/26.09.2016г., т.8, с работодателя са уговорени по-добри условия при прекратяване на трудовия договор, а именно: при едностранно прекратяване трудовото правоотношение работодателят да му заплати обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за всяка календарна година общ трудов стаж към датата на прекратяването. Последното brutно месечно трудово възнаграждение при пълен работен месец преди едностранното прекратяване на договора е от месец януари 2023г. и е в размер на 2636 лв. На 06.07.2023г. му е било предоставено за подпис Допълнително споразумение №181/22.06.2023г., в

което е посочено, че т.8 от ДС №588/23.06.2022г. се заличава. Не е подписал споразумението с възражение, че не го приема в частта за т.8. Поради това счита, че то не произвежда правно действие. Съгласно чл.66, ал.2 КТ, страните могат да уговорят всички условия, свързани с предоставяне на работна сила, които не са уредени с повелителни разпоредби на закона и са по-благоприятни за работника от установените с Колективния трудов договор. Развива подробни правни съображения, като се позовава и на съдебна практика. Твърди, че след връчване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на него не са начислени дължимите обезщетения, съгласно сключеното ДС №588/23.06.2022г., респ. определеното обезщетение по т.8 от същото, поради което с нотариална покана рег. №7210, том II, акт 183 от 26.07.2023г. на нотариус Георги Георгиев с район на действие Районен съд-Русе до Управителя на ответното дружество е поискал в 7-дневен срок да му бъде заплатено дължимото уговорено обезщетение при едностранно прекратяване на трудовото правоотношение в размер на сумата 44812 лв за 17 години трудов стаж, което не му е изплатено. Моли ответникът да бъде осъден да му заплати сумата общо 44958.98 лв, от която главница в размер на 44812 лв неизплатено обезщетение, дължимо по т.8 от ДС №588/23.06.2022г., заедно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане и 146.98 лв лихва за забава за периода от 09.08.2023г. до 17.08.2023г. Моли съдът да допусне предварително изпълнение на решението на основание чл.242, ал.1 ГПК. Претендира разноските по делото.

Ответникът “Водоснабдяване и канализация“ ООД гр. Русе, представлявано от управителя Илиан Лоренов Милев, чрез процесуалния си представител заявява становище за неоснователност на исковете. Заявява, че работодателят не е изплатил претендираното обезщетение поради липса на правно основание за заплащането. Възразява, че договореното в т.8 от ДС №588/23.06.2022г. условие за изплащане на определено обезщетение е относимо само при прекратяване на трудовия договор “по инициатива на работодателя“, което основание е регламентирано в чл.331 КТ. В конкретният случай трудовият договор е прекратен поради упражнено право на работодателя да прекрати трудовите договори на лица, заемащи ръководни позиции при сключен договор за управление, което не е основание “по инициатива на работодателя“, а представлява едностранно прекратяване от работодателя с предизвестие, поради което исканото обезщетение не се

дължи. При сключване на трудовия договор между страните липсват индивидуални договорености, свързани с начина на изпълнение на трудовите функции, липсват договорености за постигане на определени резултати, поставяне на определени цели, които да са обвързани с размера на възнаграждението или с изплащане на обезщетение. Поради това счита, че договореното в т.8 от ДС №588/23.06.2022г. обезщетение не се дължи при всяко основание за прекратяване на трудовия договор, противното противоречи на добросъвестността и на добрите нрави, а само при прекратяване на същия по инициатива на работодателя – чл.331 КТ. Оспорва лихвата за забава поради непредставен лихвен лист за нейния размер. Моли исковите да бъдат отхвърлени с присъждане на разноски по делото. При уважаване на исковите моли съдът да не допуска предварително изпълнение на решението.

По делото са представени писмени доказателства.

За да се произнасе, съдът взе предвид следното:

От представения Трудов договор №60/26.09.2016г. и от Допълнително споразумение №588/23.06.2022г. към трудовия договор се установява, че страните са били в трудово правоотношение, като ищецът е бил назначен за неопределено време на длъжност “Началник на Ремонтно звено - транспорт” с основно месечно трудово възнаграждение 2200 лв и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит 7.00 % за всяка година трудов стаж. Срокът на предизвестие на трудовия договор е 30 дни, еднакъв за двете страни.

С посоченото Допълнително споразумение №588/23.06.2022г., т.8, страните по правоотношението са се споразумели да изменят трудовия договор, считано от 01.06.2022г., само в частта за размера на дължимото обезщетение при прекратяването на правоотношението по инициатива на работодателя, така: същият дължи обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение за всяка година общ трудов стаж към датата на прекратяване на трудовото правоотношение.

С Допълнително споразумение №181/22.06.2023г. към трудовия договор, на основание чл.119 КТ, т.8 в ДС №588/23.06.2022г. относно размера на дължимото обезщетение при прекратяването на правоотношението по инициатива на работодателя, е заличена от новия управител на ответното

дружество Илиан Лоренов Милев. Ищецът е изразил несъгласие с посоченото изменение, поради което не е подписал допълнителното споразумение от 22.06.2023г.

Със Заповед №28/17.07.2023г., връчена на ищеца на същата дата, работодателят е прекратил трудовото правоотношение между страните на основание чл.328, ал.2 КТ – сключване на договор за управление на “Водоснабдяване и канализация“ ООД №РД-02-16ф-10/24.03.2023г. В заповедта е посочено да се изплатят на ищеца обезщетение по чл.220, ал.1 КТ (неспазено предизвестие) в размер на 30 дни – 2486 лв и обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за 27 дни неизползван отпуск – 3051.00 лв. Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е подписана от ищеца при връчването ѝ.

Съгласно чл.220, ал.1 КТ, страната, която има право да прекрати трудовото правоотношение с предизвестие, може да го прекрати и преди да изтече срокът за предизвестие, поради което дължи на другата страна обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестие, в случая 30 дни.

Няма спор, че ищецът има 17 години общ трудов стаж, че размерът на последното му брутно трудово възнаграждение е възнаграждението за месец юни 2023г. – 2636 лв, както и че лихвата за забава за периода от 09.08.2023г. до 17.08.2023г., изчислена върху главницата (44812 лв) възлиза на 146.98 лв. В т.см. са изявленията на страните, отразени в протокола на съдебното заседание от 13.02.2024г., както и приложените писмени доказателства - л.17.

Спорът в случая е за основанието на дължимото от работодателя обезщетение по т.8 на ДС №588/23.06.2022г., който я оспорва, считайки я противоречаща на добросъвестността и добрите нрави. Заявява, че настоящият трудов договор не е прекратен на основание чл.331, ал.1, изр.1 КТ – по инициатива на работодателя, а на основание чл.328, ал.2 КТ, посочено в Заповед №28/17.07.2023г., поради което не дължи обезщетение в размерите по т.8.

В случая основанието за уволнение на ищеца е сключен нов договор за възлагане на управлението на “Водоснабдяване и канализация“ ООД с управителя Илиан Лоренов Милев, видно от представената справка от Търговския регистър за актуалното състояние на дружеството към

17.08.2023г. Това основание се прилага само за уволнението на ограничен кръг служители от ръководството на предприятието. Видно от приложената на л.56 Длъжностна характеристика, ищецът, който е бил назначен на длъжност “Началник на ремонтно звено транспорт“, е изпълнявал ръководна длъжност. Основанието се прилага за управлението на търговски дружества, независимо от вида на собственост. Смисълът на разпоредбата на чл.328, ал.2 КТ е да се даде възможност на новия ръководител да сформира свой екип за изпълнение на поставените му стопански задачи.

Съгласно даденото тълкуване на закона в мотивите на Тълк. реш. №6 от 25.06.2015г. по тълк. дело №6/2014г. на ВКС, ОСГК, основанията за прекратяване на трудовия договор по инициатива на работодателя са посочени в чл.328, ал.1, т. 1-12 и ал.2 КТ. Те представляват определени от закона юридически факти, при наличието на които уволнението може да бъде извършено.

Съгласно чл.66, ал.2 КТ, с трудовия договор могат да се уговорят и други условия, свързани с предоставянето на работната сила, които не са уредени с повелителни разпоредби на закона, както и условия, които са по благоприятни за работника/служителя от установените с колективния трудов договор.

Договорената клауза в т.8 от ДС №588/23.06.2022г. следва да се преценява само с оглед на това дали предвижда по-благоприятни за работника или служителя срок и/или размер на обезщетението.

Очевидно е, че уговорените в т.8 от ДС №588/23.06.2022г. условия относно размера на дължимото обезщетение при прекратяване на правоотношението от работодателя, в конкретния случай са по-благоприятни за ищеца и размерът на претендираното обезщетение е многократно по-висок от посочения в чл.220, ал.1 КТ и от уговорените в КТД. Уговорката е валидна, тъй като не нарушава повелителни разпоредби на закона и предвижда по-благоприятни условия за работника/служителя.

Съобразно установената практика на ВКС по реда на чл.290 ГПК, тълкувайки на основание чл.20 ЗЗД оспорената договорна клауза и извеждайки действителната воля на страните да уредят неуредено от КТ обезщетение при прекратяване на трудовия договор по инициатива на работодателя, когато уволнителното основание не е резултат от виновно

поведение на служителя-ищец, каквото е уволнителното основание по чл.328, ал.2 КТ - сключване на нов договор за управление при работодателското дружество, съдът намира, че такава договорна воля на страните съответства на принципа на договорна свобода в гражданското право, не противоречи на императивни законови норми или на обичаите в практиката и добросъвестността, и е в съответствие със специалната норма на чл.66, ал.2 КТ, която установява по-благоприятни за ищеца условия от предвидените в чл.220, ал.1 КТ и колективния трудов договор. Това съдържание на конкретната договорна клауза, предвиждащо обезщетение при прекратяване на трудовия договор на основание чл.328, ал.2 КТ в размер, многократно надхвърлящ предвидения в колективния трудов договор по отношение на други служители, е допустимо от закона (чл.66, ал.2 КТ) и не накърнява добрите нрави при отсъствие на укоримо, недобросъвестно поведение от страна на служителя-ищец, който винаги би целял във взаимоотношенията си с работодателя по-висок размер на получаваното по допълнителното споразумение към трудовия договор обезщетение.

Обезщетението, дължимо на ищеца, изчислено според принципите на чл.228, ал.1 КТ, възлиза на сумата 44812.00 лв и размерът като математическа величина не е оспорен от ответника.

При това положение съдът намира, че искът за заплащане на обезщетение по чл.220, ал.1 във вр. с чл.66, ал.2 КТ, вр. с т.8 от Допълнително споразумение №588/2022г. е основателен и следва да бъде уважен съобразно петитума на исковата молба, заедно със законната лихва от предявяването му – 17.08.2023г. до окончателното изплащане, както и за сумата 146.98 лв лихва за забава за периода от 09.08.2023г. до 17.08.2023г. , изчислена с електронен калкулатор – л.73-74.

Искането на ищеца по чл.242, ал.1 ГПК е неоснователно. В случая се присъжда обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение в значителен размер и предварителното изпълнение би могло да доведе до неблагоприятни икономически последици за ответника-работодател, по арг. на чл.243, ал.1 ГПК, поради което съдът го отхвърля.

Съгласно чл.78, ал.1 ГПК, ответникът следва да заплати на ищеца 5000 лв разноски за адвокатско възнаграждение, съобразно представен списък на разноските по чл.80 ГПК.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА “Водоснабдяване и канализация” ООД със седалище и адрес на управление в гр. Русе, ул. “Добруджа” №6, представлявано от управителя Илиан Лоренов Милев, ЕИК 827184123 да заплати на Д. И. Й от гр. *****, ЕГН *****, сумите 44812.00 лв обезщетение по чл.220, ал.1 във вр. с чл.66, ал.2 КТ, вр. с т.8 от Допълнително споразумение №588/2022г., заедно със законната лихва, считано от 17.08.2023г. до окончателното изплащане, 146.98 лв лихва за забава за периода от 09.08.2023г. до 17.08.2023г., както и 5000 лв разноси по делото.

НЕ ДОПУСКА предварително изпълнение на решението.

Решението подлежи на обжалване пред Русенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____